

A Földes Ferenc Gimnázium Diákjainak Újsága

2023. május

A borítót készítette **Peiker Flóra** (10.b)

Kedves Olvasók, kedves Földesisták!

Lassan ismét egy eseménydús félév (tanév) végére érünk a Földes téglafalai között. A végzősök már elballagtak, elkezdődtek az érettségik, a többi évfolyamnak pedig a közeledő év végét is jelentő osztálykirándulások. Meglegyint minket a szabadság szele. Várjuk már a nyári szünetet, de előtte még fogadjátok szeretettel iskolaújságunk tavaszi számát.

Ebben a tanévben is rengeteg versenyen értek el kimagasló eredményeket diáktársaink, összehoztuk egy fotó kedvéért az OKTV döntőkben eredményes diákokat, és a Nemzetközi Magyar Matematikaversenyéről is beszámolunk.

Nehéz volt a tavaszi számhoz válogatni a sok izgalmas programból, mi az egyik legösszetettebbet, a kulturális napot választottuk. Igazgatóhelyettes asszonnyal és néhány fellépő diákkal beszélgettünk erről a tavaszi rendezvényről.

Emellett szó lesz a tornáról, Victor Benjámin tanár úr mutatja be nekünk kicsit magát és a tornához való viszonyát, illetve szó lesz a tornászainkról is. Izgalmas fotókat találtok az újságban az edzés pillanatairól.

Végül ajánlónkban arany minősítéses novellákat is olvashattok.

Kívánunk mindenkinek tartalmas, élménydús, pihentető nyári szünetet!

Bihi Boglárka

(8.b)

Tudomány

Iskolánk tanulói számos versenyen szerepeltek eredményesen, mi az **OKTV** eredményekről szeretnénk az olvasóknak beszámolni. A döntős diákokról a közös fotó kifejezetten az újság számára készült. 😊

Tóth Petra Lili (11.b) biológiából lett országos 19., **Fehérvári Donát (11.b)** két tárgyból is kiválóan szerepelt, fizikából országos 9., matematikából pedig 22. helyezést ért el, **Molnár Zalán (12.b)** szintén két tárgyból szerepelt kiemelkedően, franciából országos 3. és filozófiából 5. helyezést ért el, **Fenyvesi Bence (12.b)** pedig kémiából lett 18.

Gratulálunk nekik!

Molnár Zalán megosztotta velünk gondolatait a filozófiáról, motivációjáról és az OKTV-ről, az ő írását olvashatjátok:

Sapere aude

A filozófia egy különleges tudományág, abból a szempontból, hogy nagyon általános. Ha megnézzük a különböző ágazatainak központi problémáit, ilyeneket találunk: Hogyan viselkedjünk?, Mi a jó?, Mit tudhatunk meg a világról és hogyan?, vagy Mi is ez az öntudat, amit tapasztalunk?

Ezeknek a problémák a nagy része mindannyiunkat foglalkoztat valamilyen szinten, én is ezeken keresztül ismerkedtem meg a filozófiával. Sok olyan tudós nevével találkoztam tanulmányaim során, akik nagyon különböző tudományterületen, témában alkottak, és kíváncsi lettem: mégis ki volt ez a Descartes, Locke, Mill, Pascal, Leibniz, hogy ennyi helyen megjelennek? Kíváncsiságom oda vezetett, hogy elkezdtem olvasni publikációikat.

Nem tudom megmondani, kivel kezdtem, csak azt, hogy az első könyv, melyet nem online olvastam, hanem fizikailag megvettem, az Platónról az Állam volt.

A hatszáz oldal alatti könyvet naponta többször forgattam, mégis több hónapig tartott elolvasnom, amit környezetemben persze furcsálltak. Az igazság az, hogy ezeket a könyveket az ember nem egyszerűen végigolvassa, mint egy irodalmi művet, hanem sokat gondolkodik közben, hogy megértse, ez azonban időigényes. (Persze ez alól is vannak kivételek, mint például Camus regényes stílusának hála könnyebben megérthetőek a gondolatok, melyeket bemutat.)

Többször előfordul, hogy megállok olvasás közben, mert nem értek egyet a szerzővel, kidolgozok egy jó ellenérvet, majd rövidesen a szerzőnél találkozok azzal, vagy ahhoz nagyon hasonlóval és a hozzá kapcsolódó megfontolásaival. Amikor először így jártam, frusztrált lettem, idővel azonban ráismertem, hogy ez azt jelenti, jól értem a szerző gondolatait, és ha nem is értek egyet vele, tudok rá építeni. Talán pont az idő- és reflexióigényesség által válik érzelmileg megtérülővé a filozófiával foglalkozni. De éppen ezek valamennyire magányos tevékenységgé is teszik a filozófiát, amitől függetlenül persze vannak néhányan, akik nyitottak az ilyen jellegű diskurzusra.

Hatalmas pozitívumnak éltem meg, amikor kulturális napi pályázataim leadását követően Biró tanár úr megkeresett, hogy beszéljünk róluk. Ugyanakkor talán még fontosabb, hogy munkáim annotált példányaival érkezett, és olyan kérdéseket tett fel, olyan visszajelzést adott, amelyeken látszott, hogy komolyan elgondozott arról, amit írtam, nem pedig „kijavította”.

A korosztályomban alapvetően kétféle embertípust ismertem meg a filozófia iránt érdeklődők körében: vannak, akik leginkább mások gondolataival foglalkoznak, vannak, akik számára nagyobb fontossággal bír a korábbiak ismeretében új gondolatok, ismeretek megalkotása. Én szeretem magam az utóbbiakhoz sorolni.

Az OKTV jól modellezi azt, ahogyan az ember megéli a filozófiát: az elején van egy hatalmas, olvasottsági, ismereti fal, ez megmászhatatlannak tűnhet, ezért könnyen el tudja bátortalanítani az embert. Ha ezen túljutunk, akkor már nyitott kérdések várnak ránk, ahol a lexikális tudás egy plusz, de az önálló gondolatok és gondolkodás állnak a központban, és juttatnak előrébb.

Idén az OKTV-n egy hozzám közel álló téma, az episztemológia (ismeretelmélet) volt az egyik visszatérő téma. Ez a terület foglalkozik azzal, hogy mit és hogyan tudhatunk meg. A csodálatossága a filozófiának számomra abban is megmutatkozik, hogy ott helyben, miután feltették nekem a kérdést, „kis” gondolkodás után meg tudtam mutatni, hogy születik velünk tudás (a megismerés képességét nem tudnánk tanulni), majd Wittgenstein munkáira alapozva meg tudtam mutatni, hogy más tudás viszont nem szükséges, hogy velünk szülessen.

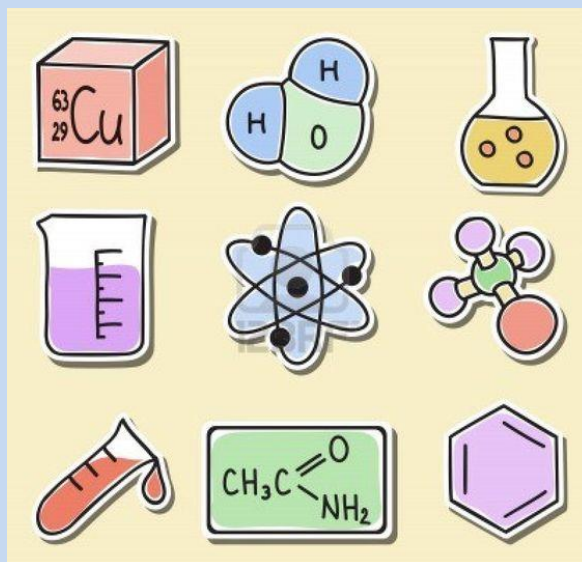
Sokszor kérdezik tőlem, hogy mi is igazából a filozófia, nem tudva, hogy annak céljáról a vita egyidős magával a szokással, életmóddal, tudománnyal, gondolkodási eszközzel (ez csak egy pár a történelmi válaszok közül).

Én Kant közismert szavait szeretem válaszul kiforgatni.

A „sapere aude”-t sokszor úgy értjük, hogy a tudás fontosságát fejezi ki, én azonban a „merj” részén érzem a hangsúlyt: tudni merni kell. Sokan, ha el is kezdi őket érdekelni egy-egy gondolat, nem érzik magukat alkalmasnak a „nagy gondolkodók” műveit olvasni, és megelégszenek összefoglalókkal, kommentárokkal. Az igazság az, hogy ők is csak emberek, és persze a filozófia sok kérdésének megválaszolhatósága is vitatható, de ahogy az ember a hibázáson keresztül tanul, úgy az emberiség is a sikertelen próbálkozásoknak hála halad előre. Ehhez viszont az kell, hogy ne rémüljünk meg a kérdésektől, azok összetettségétől, és foglalkozzunk a folytatásával ezeknek a munkáknak.

Ilyen értelemben a filozófus az, aki mer küzdeni ezeknek a nehéz problémáknak a megválaszolásáért.

Molnár Zalán (12.b)

Miért a kémia?

Spec.mat.-osként a matekban azt szerettem (és még most is szeretem), hogy logikus, áttekinthető és elgondolkodtató; a mateknak köszönhetően az ember számos problémát képes megoldani.

A kémiában is ezt szerettem meg. Ahogy jobban megismerkedtem a tantárggyal, rájöttem, hogy lényegében a kémia az élet minden terén jelen van, például a szépségápolástól egészen az olajfinomítókig. Kissé „elvetemült” versenyzőként mindkét tárgyban szerettem megmérgettni magam, de ahogy egyre nehezedtek a versenyek, annál inkább a kémiát közelebbinek, megfoghatóbbnak éreztem; így végül a legtöbb időmet a kémiába fektettem be.

A kémiatanárainak nagyon sokat köszönhetek. Segítettek megtalálni azt a tantárgyat, amiben kiteljesedhettem. Nyéki Attila tanár úr adta a stabil alapokat, melyek rendkívül fontosak bármelyik tantárgy esetén. Szepesiné Medve Judit tanárnő pedig rengeteget segített az ismereteim elmélyítésében, a versenyekre való felkészülésben, hozzá bármikor fordulhattam kérdésekkel, ami nekem nagyon sokat jelentett.

A legnagyobb motiváló erő pedig a tanárainon kívül a versenyzés volt. A versenyekre készülés ösztönzött arra, hogy utánanézzek és megismerkedjek nehezebb, de rendkívül hasznos témakörökkel. Mindegyik feladatból, kísérletből vagy mérésből tanultam valami újat, érdekeset, amelyet az OKTV-n is kamatoztatni tudtam.

Fenyvesi Bence (12.b)

Matematika határok nélkül

Miskolcra érkezett a 29. alkalommal megrendezésre kerülő Nemzetközi Magyar Matematikaverseny április 19-én. **A megmérettetésen a Kárpát-medencéből közel 300 középiskolai diák és kísérő tanár vett részt.** A verseny lebonyolításában részt vett iskolánk sok pedagógusa, segítették a munkát diákjaink is, és versenyzőként is részt vettek földesista matekosok.

A verseny fontosságát jelzi az is, hogy az Erdélyből érkező fiatalok díjazottjai 10-es osztályzattal felvételt nyernek a Babeş Bolyai Tudományegyetem Matematika–Informatika karára, és az I., II. és III. díjjal kitüntetettek 10-es osztályzatot kapnak a matematika érettségi vizsgán.

A versenyről **Tóth Kinga (9.b)** kérdezte **Fazekas Róbert Igazgató Urat.**

1. Hogyan esett a választás a Földes Ferenc Gimnáziumra?

A Földes Ferenc Gimnázium 2005-ben szervezett már Nemzetközi Magyar Matematikaversenyt. Ez egy olyan verseny, amelyet minden évben egy másik iskola szervez meg: egyik évben az anyaországban, másik évben valamelyik határon túli magyar iskola vállalja a feladatokat. A Covid miatt az elmúlt 3 évben a verseny elmaradt, az idei szervezésben különböző problémák akadtak, amiket az éppen szervezést vállaló magyarországi iskola nem tudott megoldani, így a versenyért aggódó, felelősséget érző személyek megkeresték iskolánkat, hogy tudnánk-e segíteni. Akkor gyorsan mérlegeltünk: megvannak-e hozzá az erőforrások, és mennyire fontos nekünk ez a verseny. Tudtuk, hogy ez egy nagyon fontos, nagy múltú verseny, ezért mindenképp szerettük volna, hogy megszervezésre kerüljön. Azt mondtuk: elvállaljuk, és lesz, ami lesz, megpróbáljuk hozzá az erőforrásokat is biztosítani.

2. Körülbelül hányan vettek részt a versenyen?

260-270 volt a határon túlról érkező vendégek (diákok, felkészítők) illetve a magyarországi versenyzők száma. De ha azt nézzük meg, hányan vettek részt a verseny megszervezésében, megvalósításában, akkor viszont lényegesen több ember vonódott be, hiszen például a tantestület igen komoly részének kellett részt vennie a szervezésben a matematikatanárokon kívül is. Nagyon sok olyan program volt, amelyet nem az iskolán kívül vagy a szervezők segítségével oldottunk meg, hanem egy kirándulással függött össze, így még több embert érintett. Ha ezt a tágabb kört nézzük, akkor lehet, hogy kb. 500 embernek jelentett ez a verseny valamilyen fajta feladatot, kihívást.

3. Mely országokból jöttek a versenyzők?

Szlovákiából, Ukrajnából, Romániából, Szerbiából és természetesen Magyarországról.

4. Milyen segítsége volt a szervezésben a Földesnek?

Először is biztosan számíthattunk a tanárainkra, akik tisztába vannak vele, hogy egy ilyen verseny milyen jelentőséggel bír. Mindenki beletette mindazt, amit tudott, nagyon sok mindent vállalt azért, hogy ez a verseny megvalósuljon. Számos diák is segített abban, hogy ez a verseny megrendezésre kerüljön, de segített minket az öregdiákok egyesülete is.

Vannak olyan szervezetek, amelyek a matematika népszerűsítéséért nagyon sokat tesznek, például a Dürer Verseny szervezői, és ők is szerepet vállaltak abban, hogy ez a Nemzetközi Magyar Matematikaverseny a lehető legjobban sikerüljön. Nagymértékben segített minket a Miskolci Egyetem is a helyszínek, szálláslehetőségek biztosításával.

És a verseny lebonyolításához szükséges anyagi támogatást a Magyar Nemzeti Bank ajánlotta fel. Tőle kaptuk meg a teljes költségét a versenynek, amelyet kiegészítettek olyan ajándékokkal is, amelyeket átadhattunk a versenyzőknek és az őket felkészítő tanároknak.

Nagyon sokat segített a Miskolc Megyei Jogú Város, aki a másik társszervezője volt ezeknek a programoknak. Polgármester úr személyesen és kapcsolatai segítségével járult hozzá a verseny megvalósításához, és rajta keresztül a város vállalkozói is beléptek a támogatói körbe.

5. Milyen eredmények születtek?

Sokféle eredményről beszélhetünk. Már az is egy nagyszerű eredmény, hogy egy nagyon rövid idő alatt sikerült megszervezni ezt a versenyt, és az is, hogy nagyon jól érezték magukat a versenyzők és a kísérőik is. Tehát ha a verseny ezen részét nézzük, akkor egészen biztos, hogy nagyon jól sikerült, eredményes volt a munkánk. Ha csak a konkrét versenyre fókuszálunk, és a versenyzők teljesítményét nézzük, akkor azt is hozzá kell tenni, hogy különböző háttértudással jöttek ide a versenyzők, hiszen minden országban máshová helyezik a matematika tanításának a hangsúlyát. De ezen a versenyen egyértelmű volt, hogy a matematika nyelve egyetemes és mindenki rengeteg munkát fektetett abba, hogy eredményesen szerepeljen. Több 1., 2., 3. díj és dicséret született.

6. A versenyen kívül szerveztek-e programokat a résztvevőknek?

Igen, ugyan a péntek délelőtti verseny a legfontosabb, de nem az egyetlen eleme ennek az 5 napnak, nagyon sok kiegészítő program volt hozzá. Öregdiák társaink szerveztek egy kvíz-versenyt a versenyzőknek, mely a matematikát népszerűsítő és matematikát más oldalról megközelítő program volt. Valójában verseny volt ez is, nagyon szórakoztató, játékos vetélkedő.

A résztvevők megismerkedhettek Borsod vármegye legszebb, legismertebb nevezetességeivel is. Több útvonal közül lehetett választani: voltak, akik jártak a Baradla–barlangban, mások Szerencsen a Rákóczi-várban, Tokajban vagy a Sárospataki Református Kollégiumban. Tehát nagyon sokfelé vittük el a versenyzőket és kísérőiket, és megismerkedtek egy kicsit Miskolccal is. Egészen más képet mutat a valóságban ez a város, mint amit az emberek a városunkról általában feltételeznek.

Vendégeink színházban is voltak, a Miskolci Nemzeti Színházban Ibsen Babaház című darabját nézhették meg, a verseny estéjén pedig a barlangfürdőben pihenhették ki a diákok a délelőtti 4 órás verseny fáradalmait.

A matematika szakos kollégáknak ez a verseny több mint személyes kapcsolaterősítő program, komoly szakmai együttműködés is, hiszen a verseny lebonyolításában rendkívül fontos elem a versenyfeladatoknak a javítása, és ebben jelentős szerepet vállalnak a kísérő tanárok és a szervezők.

7. Milyen visszajelzések érkeztek a résztvevőktől?

Az első visszajelzés mindenkitől köszönet volt a verseny megszervezéséért és a lebonyolításáért. Másodsorban kiemelték, hogy milyen színvonalasak voltak a

kísérő programok, milyen eredeti gondolatok jelentek meg ebben a néhány napban, amíg itt voltak a versenyzők. Külön elismerést kaptak a versenyfeladatok összeállítói. Olyan feladatokat tűztek ki, melyekkel a különböző helyekről érkező diákok egyaránt eredményesen tudtak dolgozni. Valóban a matematika ünnepe volt ez a pár nap!

A 29.NMMV versenybizottsága.

(Dr. Katz Sándor, Fejér Szabolcs, Dr. Kárász Péter (elnök), Remeténé Orvos Viola , Dr. Csorba Ferenc)

A versenyről **Rácz Kata (9.b)** és **Töreczki Gábor (11.b)** beszámolóját olvashatjátok:

Április 19-től 23-ig tartott ez a verseny itt Miskolcon, aminek idén részese lehettem. Maga a verseny pénteken volt, itt a Földesben. Ezt előtte és utána kísérőprogramok fogták közre.

A verseny különlegessége az, hogy a szomszédos országainkból is érkeznek diákok.

Csütörtök délelőtt a megnyitón vehettünk részt, amelyet a Miskolci Egyetemen tartottak. Itt megtudhattuk, hogy mi vár ránk, és még egy-egy szponzor is tartott nekünk előadást. Még aznap este egy színházi előadásra látogathattunk el. Az előadás a Nóra című dráma volt, örülök, hogy láthattam ezt darabot, nagyon élveztem.

Pénteken a versennyel találtuk szemben magunkat. Meglepődtem, hogy maga a feladatsor ilyen komplex volt. A verseny után beszélgetve a feladatokról, úgy gondoltuk az osztálytársaimmal, hogy a megoldásaink nagyjából egyeztek, így kicsit megnyugodhattunk. Vasárnap az esemény zárása következett, ahol megtörtént az eredményhirdetés is.

Összességében úgy érzem, hogy a Földes diákjai elég jól szerepeltek.

A verseny után visszagondolva úgy gondolom, hogy egy nagyon jó élmény volt részt venni rajta.

Rácz Kata

Amióta az eszemet tudom mindig is érdekelt a matematika és maga a logikus, reál gondolkodás. Ezt az érdeklődésemet szerencsére szüleim felismerték, és segítették ennek a kiteljesedését. Az első versenyeim, megmérettetésem azonban nem a matematikához köthetőek, hanem a sakk csodálatos sportágához. 5 éves koromtól jártam sakkversenyekre, amiken szerencsére már fiatalon megtanultam a vereségeket és a győzelmeket a helyükön kezelni, valamint a versenyek hangulatát és kultúráját is hamar megszoktam. Mindezek mellett rengeteg emberrel ismerkedtem meg, akikkel hétről hétre ellenségként mérkőztünk, de ugyanakkor barátok is lettünk, és megtanultuk tisztelni egymást.

Ilyen tapasztalatokkal kezdtem neki a matekos „pályafutásomnak”, ennek köszönhetően már az általános iskolámmal és a Földessel is sok helyre eljutottam, és sok emberrel megismerkedtem. Mostanra a velem egy évfolyamon versenyzőkkel már szinte mind ismerjük egymást, és már rutinunk részévé vált az év adott szakaszában az adott versenyre elmenni és találkozni. Egy ilyen átlagos versenyen, habár csak pár órás, de ott is láthatjuk egymást és beszélgethetünk egy kicsit, mielőtt mindenki menne tovább, és fókuszálna a következő teendőire.

Az NMMV-ről bátran jelentem ki, hogy nem egy átlagos verseny. Ez a verseny egy 5 napos programsorozat, amire a Kárpát-medence összes magyar tehetsége meghívásra kerül, és évről évre találkozhatnak más-más városokban. Idén Miskolc vállalta a szervezés és lebonyolítás feladatait, amiben Zalaegerszeg visszalépésének, Veres Pál Polgármester Úrnak és iskolánk tanárainak, vezetőinek is mind jelentős szerepe volt.

Így mint helyi diák én is részt vehettem a versenyen és a programokon, melyek között volt színház, túra, kvízest és még a Barlangfürdő látogatása is belefért. (A konkrét feladatmegoldás pénteken délelőtt volt, ez egy 4 órás kihívást jelentett.)

Miskolciként könnyű dolgom volt ezeken részt venni, hiszen nem volt szükséges elutaznom, és minden este aludhattam otthon, de ugyanezen okok miatt kissé kimaradtam a „buli” részéből a versenynek.

Ugyanakkor sikerült néhány külhoni diáktársammal beszélgetnem, amire eddig még sosem volt alkalmam. Ennek kapcsán arra figyeltem fel, hogy meglepően jól beszélnek magyarul ezek a gyerekek, sőt megkockáztatnám, hogy himnuszunkat hangosabban énekelték a nyitó és záróünnepségek során.

Összességében a versenyről tanulságként az összetartozás fontosságát vontam le, sikerült bezsebelnem egy dicséretet a teljesítményemért, és gazdagabb lettem 5 nap élményével.

Végszavam pedig az, hogy a sztereotípiákkal ellentétben az ilyen versenyek mindig többek pár okostojás gyülekezeténél, és remélem erre sikerült rávilágítanom.

Köszönettel az összes szervezőnek: Töreczki Gábor

Kultúra

Kulturális nap

Március 8-án került sor iskolánkban a kulturális nap megrendezésére.

A komplex tehetséggondozó napon a diákok 27 kategóriában, a legváltozatosabb művészeti és tudományos területeken mutathatták meg tudásukat és tehetségüket, egyénileg és közösen. Az osztályok között idén a 10.a osztály szerezte a legtöbb pontot.

Erről a rendezvényről **Török Bori** (9.c) beszélgetett Igazgatóhelyettes asszonnyal, **Kovácsné Szepfeld Erzsébet**tel.

T.B: Kedves Tanárnő! Köszönöm a beszélgetés lehetőségét, és elsőként szeretném megkérdezni, hogy mennyi időt vesz igénybe a kulturális nap előkészítése, megszervezése?

K.Sz.E: Picit messzebről indulnék a kérdés megválaszolásakor. A kulturális nap már akkor létezett, mikor én földesista voltam, bár kicsit más formában. Diákként is nagyon szerettem ezt a rendezvényt, így mikor 22 évvel ezelőtt igazgatóhelyettes lettem mindenképp szerettem volna ezt a programot megőrizni, de éreztem, hogy újra kell gondolni, fel kell frissíteni. Ez rettenetesen sok folyamatos munkát jelentett az első pár évben. Néhány kollégával együtt kitaláltuk a pontversenyt is, ami egyértelműen motiválja a diákokat, osztályokat. Ki ne szeretne plusz napot kirándulásra, iskolán kívüli programra?

A diákbizottság segítségével a diákok véleményét is figyelembe véve bővült és bővül a repertoár. Most már az országosan is elismert jogyakorlat 27 kategóriája a legváltozatosabb művészeti és tudományos ágakat öleli fel, egyik legújabb kategóriája például a slam poetry.

Ha az ideai szervezésről beszélgetünk, akkor elmondható, hogy az is aktív odafigyelést és munkát igényel. Amikor eljön az a két nap mikor zajlanak a

programok, akkor éjjel-nappal e körül forognak a dolgok. Tulajdonképpen a kulturális nap körüli teendők nem érnek véget, mert mindig vagy épp zajlik, vagy gondolkodunk rajta, de az intenzív munka a rendezvény előtti pár hét.

T.B: Az egyes produkciókat Tanárnő mennyire tudja megtekinteni?

K.Sz.E: Az, hogy én vagyok a főszervező, annak vannak előnyei is, meg hátrányai is. Az egyik hátrány az, hogy a kulturális napon állandóan úton vagyok, tehát mindenből látok valamit, de nem tudok minden produkciót megtekinteni. Szeretek is minél több műsorba bele-belepillantani, viszont sajnos semmit nem tudok az elejétől a végéig megnézni. Ezért nagyszerű a kulturális naphoz kapcsolódó Földes-est, mert ott a legjobb produkciókat meg tudjuk nézni.

T.B: Mennyire van megelégedve Tanárnő azokkal a produkciókkal, melyeket ebben az évben látott?

K.SZ.E: Nagyon elégedett vagyok, több okból is. Egyrészt a Covid nagyon nagy nehézséget okozott. 2020-ban a kulturális napot még meg tudtuk tartani, de a Földes -est elmaradt. Tavaly egy picit már beindult, de úgy éreztem, hogy ebben az évben visszatért a régi hangulatához. Úgyhogy nagyon örültem neki, hogy nagyon minőségi előadásokat láttam. Bent ültem a fizika projekteken, nagyon érdekes előadások voltak. Történelemből idén most nem volt túl sok pályamunka, de a beadott munkák nagyon értékesek voltak. Tehát én elégedett voltam a minőséggel.

T.B: A covidos időkre még egy kicsit visszatekintve, milyen formában lehetett akkor megrendezni ezt a rendezvényt?

K.SZ.E: 2021-ben csak azokat a kategóriákat tudtuk meghirdetni, amelyekhez nem kellett személyes jelenlét: alkotói pályázatok (versek, próza), illetve a különböző tantárgyakhoz kapcsolódó pályamunkák készülhettek el.

Nyilván nem lehetett Földes-est sem, így a sikeresebb pályamunkákat a Kisvirtuózok alkalmával mutathatták be a diákok. Tehát az olyan felemásra sikeredett kulturális nap volt, de akkor is fontosnak tartottam, hogy a folyamatosságot, ha más módon nem is, de legalább így őrizzük meg.

T.B: Zárásként szeretném megkérdezni, hogy a Földes-esttől Tanárnő szerint mit várhatunk?

K.SZ.E: A Földes-est nagyon különleges dolog, mert sok iskolának van gálája, de nálunk ez olyan nagyszabású rendezvény, melyet a Miskolci Nemzeti Színházban tartunk. **A szervezést most Szűcs Tamás tanár úr, Sashegyi**

Virág és Horváth Ibolya tanárnők vállalták. Én az alapján, amit láttam, azt gondolom, hogy nagyon minőségi gálaműsor lesz. Azért is szeretném, ha így lenne, mert ez a gála nemcsak az előadóknak, szervezőknek jelent komoly, bár nagyon szép feladatot, hanem komoly anyagi áldozat is az iskolának a színház bérlése, és hogy ezt a hagyományt meg tudjuk őrizni, ahhoz bizony támogatókra is szükség van. Ebben az évben sikerült támogatókat találni arra, hogy meg tudjuk rendezni, de hogy ez ne legyen veszteséges anyagilag, ahhoz bizony a szülők segítségére is szükség van, tehát nagyon fontos, hogy teltház legyen.

De ez biztos így is lesz és büszkék lehetünk rá, hogy iskolánk ennyi csodálatos tehetséget tud felmutatni ilyen nagyszerű produkciókkal.

T.B: Nagyon köszönöm a beszélgetést!

Bihi Boglárka (8.b) és **Kecskeméti Kinga (8.a)** néhány résztvevő diákkal beszélgetett a rendezvény után.

Tánc

Apró Marcell 10.b (arany)

- Mikor és hol kezdtél táncolni?
- 10 éve táncolok, általános iskolában kezdtem, és harmadikban figyelt fel rám a mostani edzőm, akkor szólt, hogy magasabb szinten is foglalkozhatnék a táncsal.
- Milyen műfajban táncolsz?
- Társastánc.
- A későbbiekben hobbiként szeretnéd folytatni vagy hivatásként?
- Még nem tudom, de valószínűleg hobbiként.
- Mi motivál, hogy folytasd?
- Szeretem, más sport nem tudja megadni azt, amit a tánc.

Zalasz Kincső 8.a (ezüst)

- Pontosan hány éve táncolsz és milyen műfajban?
- 9 éve foglalkozok latin tánccsal.
- Egyedül vagy partnerrel érzed jobbnak azt, amit csinálsz?
- Most már úgy érzem partner nélkül sokkal jobban ki tudok teljesedni.
- A jövőben hobbiként szeretnéd folytatni vagy komolyabb hivatásként?
- Hobbiként szeretném, ha része maradna az életemnek..
- És akkor most mi motivál abban, hogy folytasd?
- Elsősorban a jó érzés, amit tud adni egy tánc, de örömet ad az is, mikor megmutathatom, mit tudok.

Zene

Simkó Judit 9.a (énekes) Havasi Virág (basszusgitáros) és Kós Máté (gitáros) (ezüst)

- Milyen műfajban játszottatok?
- Alter/rockféle, a Csaknekedkislány-Tihany című dalát adtuk elő.
- Mi motivált titeket, hogy részt vegyetek?
- Együtt akartunk valamit összehozni, a közös zenélés volt a cél, és hogy megmutassuk mit tudunk.
- Jártatok különórákra vagy autodidakta módon jutottatok el oda, ahol most vagytok?
- Különórája egyikünknek sem volt, de pár évig Máté és Én (Juci) jártunk zeneiskolába. Virágot az édesapja tanította.
- Volt bármilyen versenyeredményed zenei téren?
- Több versenyen is részt vettem, alsóban népdal versenyeken 2.-3. helyezést értem el, és egy Fráterben megrendezésre kerülő gregorián énekversenyen két évfolyamtársammal együtt kiemelt arany helyezést értünk el.

Szécsényi Viola (ének)7.a (arany)

- Mikor kezdted énekelni?
- Igazából rám igaz, hogy előbb kezdtem énekelni, mint beszélni, mivel volt egy pótnagymamám, aki nagyon kicsi korom óta vigyázott rám, és akivel rengeteget énekeltem kicsiként is, szóval neki köszönhetem, hogy énekelni kezdtem.
- Jártál kórusba vagy különórákra?
- Ötödikig jártam énekkarra, de a felvételi miatt nem tudtam folytatni. Most nem járok a kórusba, viszont énektanárhoz tanév elejétől fél évig jártam, de nem zeneiskolába. Az énektanárom már nem tudott elvállalni a zeneiskolás növendékei miatt, és nekem már nincs is arra időm, hogy még szolfézsra is eljárjak.
- Mi a kedvenc műfajod?
- Leginkább a popdalokat szeretem, abból is inkább az angol dalokat.
- Van valamilyen célod az énekléssel, vagy csak hobbiból csinálod?
- Hobbiból is csinálom, de célom is van vele, azok teljesítése motivál, hogy folytassam.
- Léptél fel versenyeken?
- Igen, tavaly voltam a Zenita versenyén, itt Miskolcon. Az elődöntőn Jennifer Lopezről az On my way-t énekeltem, a döntőn pedig a Shallowt Bradly Coopertől és Lady Gagától.

Bódi Áron 10. c (arany)

- Milyen hangszeren játszol és leginkább milyen műfajú zenéket?
- Eredetileg ütősként kezdtem, de azóta tanulok zongorázni, bőgőzni és harsonázni is, bár az utóbbiba nem vagyok még túl jó. Játsszani legjobban jazzesebb zenéket szeretek, de igazából mindegy csak "jó" legyen.
- Mikor kezdted a zenetanulást, és mi motivál benne?
- Már legalább 10 éve játszok hangszeren, ami soknak hangzik, de igazából csak nem régen jöttem rá mit szeretek benne. Igazából a legjobb része (nekem) az improvizáció. Új hangzást kitalálni, ha véletlenül is, és beleönteni gondolataimat szinte költészet.
- Játszol zenekarban?
- Igen, néha szimfonikus zenekarokba szoktak kérni, hogy játszak, de legtöbbször a Subidubi együttesbe játszok, többféle hangszeren. Mindenki kövesse be az instát (#shamelessplug)
- Szerepeltél-e valamilyen versenyen?
- Voltam már jó sok versenyen, igazából nem nagyon tudom követni hol, országos ütőversenyt is nyertem már.
- Milyen minősítést értél/értetek el a kulturális napon?
- Összesen három arany és egy ezüst azt hiszem, de az érdem a zenészeké, én csak kísérek.

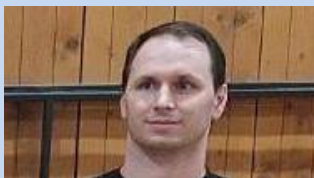

**Zalasz Kincső, Szécsényi Viola, Havasi Virág, Simkó Judit
Bódi Áron, Kós Máté, Apró Marcell**

Sport

TORNÁSZOK A FÖLDESZEN

Stadler Zsófi(11.c)és Nyircsák Vivien(11.c) beszélgetett Victor Benjámin Tanár Úrral.

Iskolánk tornacsapata nagy múltra tekint vissza. A torna különböző jellegű és különböző szereken bemutatott gyakorlatokból álló összetett sportág, amelyet férfiak és nők egyaránt űznek. A férfi szertorna gyakorlatai: talaj, gyűrű, korlát, lólengés, ugrás és nyújtó. A női versenyeken is megvan a talaj és az ugrás, további szereik a gerenda és a felemás korlát. Az egyes gyakorlatfajtákból egyéni versenyeket rendeznek, de a valamennyi gyakorlatot tartalmazó összetett versenyek és a csapatversenyek is a megmérettetés részei.

Felfigyeltünk arra, hogy a diákok többsége keveset tud az iskolánk tehetséges szertornászairól, éppen ezért készítettünk egy interjút Victor Benjámin (V.B) Tanár Úrral, a tornacsapat edzőjével. Sok érdekességet megosztott velünk, megismerkedhettünk tanár úr sportmúltjával, valamint fény derült arra is, hogy milyen út vezetett ahhoz, hogy végül a tanári pálya mellett döntött.

Milyen jó, hogy iskolánk ilyen elhivatott pedagógusokkal bővelkedik, nem is gondoltuk volna, hogy ennyi figyelmet és törődést fordítanak ránk.

Mikor és miért kezdett el Tanár Úr érdeklődni a torna iránt?

V.B: A torna iránt hetedikes koromban kezdtem el érdeklődni. Nyékládházára jártam általános iskolába, ahol kézilabdáztam. Hatosztályos gimnáziumba elkerültem a Sárospataki Református Gimnáziumba, ahol akkoriban nem volt kézilabda. Úgyhogy felsőbb éves diákok hívtak el tornázni, és ottragadtam.

Sportolt-e versenyszerűen Tanár Úr?

V.B: Igen, ugyanúgy ahogy itt is a diáksporttal foglalkozom, én is ugyanígy diákolimpián versenyeztem Sárospatakon. Kétszer lettünk országos bajnokok a csapattal, és egyszer végeztünk a dobogó második fokán. Végzős gimisként sikerült egyéni összetettben is ezüstérmet szerezni.

Az egyetemen is folytattam a tornát: felnőtt másodosztályban tornáztam kisebb-nagyobb eredményekkel. 2010-ben két egyetemi csapattársam elhívott, hogy

próbáljam ki a versenyszerű szurkolást, a cheerleadinget. Az általuk alapított sportegyesülettel nyertünk is egy Európa- bajnoki címet 2011-ben.

Hogyan tartja Tanár Úr fitten magát?

V.B: Kisgyerekes szülőként nagyon nehéz időt szakítani arra, hogy az ember foglalkozzon a saját egészségével, úgyhogy leginkább a testnevelés órákon, illetve az edzéseken, amennyit csak tudok, mozgok a gyerekekkel. Ennyit tudok hozzátenni most a saját egészségem érdekében.

Táplálkozás szempontjából abszolút mindenevő vagyok. Nincs külön étrend, melyet követnék. Úgy gondolom, hogy amíg az ember eleget mozog és lebontja az elfogyasztott táplálékot, addig nem lehet nagyon problémája. Főleg hogyha változatosan étkezik. Erre azért odafigyelek.

Miért döntött úgy Tanár Úr, hogy tanár lesz?

V.B: Nagyon szerettem sportolni a tornán kívül is. A gimnáziumban foglalkoztunk atlétikával, minden délután fociztunk vagy amerikai fociztunk, jó időben a Bodrogon, az iskola csónakházánál kajakoztunk és kenúztunk, valamit mindig csináltunk. Kollégistaként nem is nagyon volt más dolgunk a tanuláson kívül.

Az építészmérnöki pálya volt még előttem, mint lehetőség. Sőt fel is vettem Debrecenbe, ellenben testnevelő tanárnak nem vettem fel. De nem mentem el az építészmérnöki karra, hanem halasztottam egy évet, és újra jelentkeztem a testnevelési egyetemre, ezúttal már sikeresen. Megmondom őszintén a lustaság volt az egyik oka ennek, amit így nehéz elképzelni, mert mozogni nem voltam lusta. Ahhoz viszont igen, hogy mérnök hallgatóként éjszakákon keresztül rajzolgassak. A mozgás jobban érdekelt, úgyhogy ezért jöttem ebbe az irányba. Az egyértelmű volt, hogy sporttal fogok foglalkozni. Az, hogy iskolában szeretnék tanítani a gyakorlatok során dőlt el bennem, amikor ténylegesen gyerekekkel tudtam foglalkozni, és megtapasztaltam azt, hogy milyen jó érzés mind a gyerek, mind a tanár számára az, amikor átadhat valamilyen tudást, illetve a gyerek elsajátít valamit, legyen az akár elméleti, akár a mozgás terén megszerzett ismeret.

Tanár Úr szerint milyen egy jó tanár?

V.B: Egy jó tanár elsősorban szerintem a gyerekek szükségleteit veszi figyelembe. Még akkor is, hogyha ez a gyerekeknek nem mindig tetszik. A gyerek – most gyereket mondok, mert nagyon hasonló a jó tanár a jó szülőhöz szerintem, - a gyerek, azt szereti, hogyha az igényei vannak kielégítve, nem pedig a szükségletei, de a jó pedagógus felismeri a tanulók szükségleteit, és azokat helyezi előtérbe, mind a tananyag, mind a nevelés terén.

Tanár Úr szerint milyen egy jó diák?

V.B: Szeretem, ha a diákok a koruknak megfelelően viselkednek, még akkor is, hogyha ez feladat elé állítja a pedagógust. De, amit nagyon hiányolok a diákságban az az, hogy nagyon kevesen tudnak jól kommunikálni. Nagyon kevesen mernek bizalommal fordulni a tanárok felé, és sokszor maguk között próbálják megoldani azokat a kérdéseket is, amikhez jó lenne egy érettebb külső vélemény. A jó diák kérdez, mer kérdezni, beszélgetni, és nem ellenségként tekint a tanárára, hanem inkább mentorként. Nem érzelmileg kötődik hozzájuk, mint a szülőkhöz, de ugyanúgy fontos figyelembe venni a tanároknak a véleményét, akik látják a diákokat, látják a mindennapi életüket is, mert akár hiszitek, akár nem, látjuk, hogy mit csináltok az iskolában, akkor is, amikor nem órán vagytok.

Sokszor előfordul, hogy egy kolléga felhívja a figyelmemet egy olyan diákra, akit nem is tanítok. Az esetek többségében azért, mert (az én esetemben) ügyes lehet tornából, el kéne hívni edzésre. Ehhez persze kevés, ha ügyes az adott diák. Szükség van a nyitottságra és a belső motivációra is, mert senkire nem jó ráerőltetni, amit nem akar. Így előfordul, hogy el se jön edzésre, vagy egy-két edzés után keres inkább valami mást. Persze a történetnek itt nincs vége, mert ettől a ponttól már érdekel, hogy miért nem jött? Mit talált helyette? Jó az neki? Akaratlanul is követem egy darabig az életét, mert az a munkám, hogy foglalkozzak a tanulókkal.

Tanár Úr szerint fontos-e a diákok életében a sport?

V.B: Úgy gondolom, hogy fontos a sport. Alapvetően ti is mondtátok, hogy ez az egészséges életnek az egyik eleme, amivel teljesen egyetértek.

Másrészről főleg az iskolai sport, az iskolán belüli sport rendkívül jó közösségépítő erővel is bír. Fontos, hogy ne csak egy közösségbe tartozzon a diák, hogy teljes diákéletet élhessen, hanem minél több lehetőséget kihasználjon, amit az iskola nyújt, és ennek egy elég nagy szelete nálunk a DSE-ben való sportolás. De ugyanakkor ide tudom sorolni akár a színjátszókört, akár a kórust, vagy akár a médiaszakkört. Nagyon fontosnak tartom, hogy intenzív közösségi életet éljenek a gyerekek, minél szélesebb kapcsolati tőkére tegyenek szert már most itt a gimnáziumban. Annak csak örülök, hogy a sport is hozzájárul ahhoz, hogy a diákok életre szóló barátságokat kötnek.

Mivel motiválna Tanár Úr egy diákot a sportolásra?

V.B: Ez egy nagyon nehéz kérdés. Azért nem lehet erre egyszerű választ adni, mert minden fiú, minden lány, minden diák más. Mások az egyéni céljaik, mások a képességeik, mások a lehetőségeik, más sport illik hozzájuk. Ahhoz, hogy jól tudjunk motiválni bárkit arra, hogy elkezdjen mozogni, vagy, hogy elkezdjen egy bizonyos mozgásformát, ahhoz ismerni kell.

Tehát leginkább úgy tudjuk őket motiválni, hogyha megismerjük őket, ha ők hagyják, hogy megismerjük őket, és nyitottak arra, amit mondunk. Itt visszajön az, hogy kialakul a tanár és diák

között az a bizalom, amire építve ezt meg lehet tenni. Onnantól kezdve pedig tényleg azt mondom, hogy egyéni kérdés az, hogy kit hogyan motiváljunk.

Annak, aki szeretne sportolni azt tanácsolom, hogy csinálja és ne legyenek elvárásai magával szemben, mert tényleg mindenki más, más testalkattal, más genetikával rendelkezik, mást hoz otthonról, mások a fizikai és mentális képességei is.

Egyetlen egy dolgot tartson szem előtt, hogy magához képest akarjon fejlődni. Saját magát vegye alapnak, és ahhoz képest próbáljon jobb lenni. Főleg egyéni sportágakra igaz ez.

Csapatsportban pedig az, hogy hasznos tagja tudjon lenni a csapatnak, találja meg azt a szerepet egy csapaton belül, amivel a legtöbbet tud hozzátenni a csapat eredményéhez. Természetesen itt már az edzők is nagyon sokat segítenek, illetve a testnevelő tanárok, látják, hogy ki mire képes, és alkalmas. Hogyha ezt belátja az adott tanuló, akkor sikeres lehet csapaton belül is.

Mióta foglalkozik a Földes tornával?

V.B: Azt nem tudom, hogy a Földesben mikor kezdődött a torna, de nagyon komoly múltja van az iskolában. Én amióta gyakornokként ide kerültem az iskolába Letek Tanár Úrhoz 2013 szeptemberében, azóta vettem át a fiú tornász csapatot. Előtte volt egy időszak, mikor a fiú torna nem volt fókuszban, 2013 óta folyamatosan van torna a Földesben.

Volt-e valamilyen akadály mióta működik a torna az iskolánkban?

V.B: Mielőtt én idejöttem, pár évig azért nem volt torna, mert nem volt, aki foglalkozzon a fiútornával. Lánytorna folyamatosan működött előtte is. Jelenleg Péter Ágnes tanárnő tartja a lányoknak a torna edzéseket, amióta átvette Váradi Katalin tanárnőtől. A lánycsapat is nagyon szép eredményt ért el az idei évben is.

A felszereltségünk azt kell, mondjam, hogy „sajnos” jónak mondható a környező iskolákhoz képest. Megyén belül talán a legjobb, de még nekünk is szegényes, illetve régi és kopott szereink vannak. De az iskolánk támogatottságát figyelembe véve sajnos minden sportágra elmondható, hogy elég nehezen pótolják a kopó- és fogyóeszközöket a diáksportban.

Hogyan zajlik egy edzés?

V.B: A torna edzésen alapvetően egy bemelegítéssel kezdünk. Ez után az év elején alapozással kezdünk. Ez főleg erősítést és nyújtást jelent. A tapasztaltabbakkal felelevenítjük az előző években tanultakat, a kezdőkkel pedig egyesével tanuljuk meg azokat a tornaelemeket, amiket később a versenygyakorlatban fűzünk össze.

A versenyek közeledtével a gyakorlatokon igyekszünk csiszolni, hogy minél szebb kivitelben tudják azokat a fiúk bemutatni a versenybíróknak.

Ez az időszak most ért véget az országos döntővel, ahol 8. helyezett lett a csapat. Az év hátralévő része már egy kicsit lazább. Ilyenkor már lehet olyan dolgokat is tanulni, próbálgatni, amik a diákolimpiai versenyzéshez nem kellenek. Kicsit nehezebb, komolyabb vagy érdekesebb torna elemeket, amik kihívás elé állítják a versenyzőket vagy a tornászokat, mégis szórakoztatóak. Szóval ez már inkább a szórakozásról szól.

Milyen eredményeket ért el eddig a csapat, és hol rendezik meg ezeket a versenyeket?

V.B: 2013 óta minden évben országos döntőbe jutottak a fiúk. Csapatban voltunk nyolcadikok, hatodikok, ötödikek, harmadikok és egyszer másodikok is. Egyéni összetettben Luterán Peti harmadik helye volt az elmúlt 9 év legjobb eredménye.

Képválogatás az elmúlt évekből:

Az országos döntőt egy ideje mindig Budapesten rendezik meg a tornacsarnokban, az országos elődöntőnek változik mindig a helyszíne, idén Kiskunhalason versenyeztünk. Abban az időben amikor én tornáztam, akkor 4 országos döntőn voltam 4 különböző városban az ország változatos pontjain: Pápa, Celldömölk, Pécs, Debrecen. De legalább most már nem kell sokat utazni a versenyek helyszínére.

Kinek ajánlja Tanár Úr a tornát?

V.B: A tornát bárkinek ajánlom. Nem feltétlenül versenyszerűen. Nem is elvárás nálam mindenkitől, hogy versenyezzen, aki jár torna edzésre. Vannak jó néhányan, akik csak azért járnak, mert szeretnek tornázni, vagy van, aki kihasználja a torna jótékony hatásait az erőnlét és koordinációfejlesztés terén, hogy más sportágban sikeresebb lehessen. Van olyan vitorlázónk, aki télen nem tud vízre menni, így tornaedzésen tartja karban magát.

Persze van egy olyan része is a dolognak, hogy kötelező tananyag az iskolában a torna. Ha valaki jön edzésre, akkor az sokkal könnyebben veszi testnevelés órán is az akadályokat.

Emellett a torna ezen a szinten hozzájárul egy olyan egészséges fizikum kialakulásához, ami hosszú távon csökkentheti a hanyagtartás és más gerincproblémák kialakulását. Ellensúlyozza az ülő életmódot, amibe az iskolapad után sokszor a munkahelyen is belekényszerül az ember.

Annak érdekében, hogy közelebbről is be tudjunk tekinteni a tornászok életébe egy másik interjút is készítettünk a tornacsapat egyik tagjával, **Mitterpach Milánnal (M.M) a 12.A osztályból.**

Mikor kezdted el tornázni?

M.M: Hetedik osztályban Tanár Úr észrevette, hogy milyen szép a tartásom a tesi órán, amikor helyettesített, és megkért, hogy csatlakozzak a tornacsapathoz. Utána eljártam edzésekre.

Miért választottad ezt a sportot?

M.M: Igazából sose voltam nagy sportember, de ehhez a sportághoz úgy tűnt, hogy van adottságom, és nagyon élveztem a társaságot is, valamint az is tetszett, ahogyan Tanár Úr tartotta az edzéseket.

Milyen eredményeitek vannak?

M.M: Eddig nyolcadiktól kezdve mindig kijutottunk az országos döntőre, de még nem sikerült dobogót szerezni.

Hány edzésed van egy héten?

M.M: Heti két edzésünk van, kétszer 45 perc. A heti egy a korlátot és a talajgyakorlatot foglalja magában. A másik edzés pedig az A teremben van. Ott a gyűrűt és a szekrényugrást gyakoroljuk. Bemelegítéssel kezdünk, utána nyújtással folytatjuk, és miután gyakoroltunk ezeken a szereken, van, amikor erősítéssel végzünk.

Milyen hangulatban telik el egy edzés?

M.M: Nagyon jó a hangulat, gyakran szinte már ilyen podcast van azok között, akik éppen várnak a tornaszer használatára.

Miben fejlődöttél?

M.M: Sokkal magabiztosabb lett a tartásom, rájöttem, hogy milyen fontos a rendszeres testedzés, és sokkal egészségesebbnek érzem magam.

Milyen Tanár Úrral dolgozni?

M.M: Nagyon szeretem Tanár Urat, nagyon támogató, nagyon kedves és nagyon jól tud magyarázni. A hibákat is nagyon jól meglátja, és általában nem is szigorú. Egy rendkívül jó környezetet teremt.

Hogyan osztod be az idődet?

M.M: Voltak edzések, amiket ki kellett hagynom egy nagyobb dolgozat miatt, de általában nincs gond az időbeosztással, ez a heti két óra nem nagy követelmény. Még arra is van időm, hogy hétvégén saját edzéseket tartsak. Így a nehéz, fárasztó nap után még a testemet is lefárasztom, utána úgy alszok, mint a bunda.

Miért fontos sportolni?

M.M: Jót tesz a testi és a lelki egészségnek. Nyilván a társaság is sokat jelent, meg alapjában hozzászoktat egyes stresszhelyzetekhez, például egy versenyszituációhoz. A testünknek pedig nyilván jót tesz az izomnövekedés. A fegyelem és a rutin kialakításában is segít, ami a tanulásban is segítség.

Neked hogyan segít a sport?

M.M: Sokkal jobb lesz tőle a közérzetem, és nagyon jó kikapcsolódás is. Például segít elterelni a gondolataimat mindennapi problémákról. Egy társaságba is eljársz, ami ahhoz hasonló, mintha egy konditerembe járnál, ahol emberekkel találkozhatasz és barátokat szerezhetsz.

Kiknek ajánlod a tornát?

M.M: Azoknak, akik hajlékonyak. Azzal nagyon sok probléma van, főleg nekem. Mindig irigylem a tornász társaimat, akik sokkal hajlékonyabbak.

Valamint azoknak ajánlom, akik kicsit kalandvágyóbbak, nem félnek az élet-halál szituációktól.

A testi érettségire is kiválóan felkészít a torna.

De igazából akárkinek megfelel, mert ezek a képességek mind idővel kialakíthatóak. A testi erő és a hajlékonyság is nagyon könnyedén fejleszthető, ha megvan hozzá a kellő fegyelem és kitartás.

Köszönjük szépen az interjúkat! Gratulálunk az országos döntőben elért szép eredményhez! További sikereket és élménygazdag edzéseket kívánunk, és reméljük, hogy másoknak is meghoztuk a kedvét ahhoz, hogy csatlakozzon a tornacsapathoz.

(Az idei eredményes csapat tagjai balról jobbra:

Kovács Levente 11.B, Glaser Dávid 11.B, Mitterpach Milán Alex 12.A, Paár Patrik Alajos, Virág Dávid és Lambert Balázs 12.B)

Pillanatok egy edzésről

Galambos Dávid (11.c) képriportja

„Lógok a szeren.

Ti ezen csodálkoztok, mert nem tudjátok elképzelni, hogy lehet ember, aki mindenben egyformán tökéletes. Ti öregek és konzervatívok vagytok, és azt hiszitek, hogy a világ ezentúl is csak olyan lesz, mint eddig, és elfelejtitek, hogy egyszer eljön majd az érettségi. ˇ

(Karinthy: Tanár úr kérem/Lógok a szeren)

Novella és könyvajánló

Jön a nyár, jut idő az olvasásra is, figyelmetekbe ajánlunk két -a kulturális napra készült- arany minősítéses novellát és Krisztián Bendegúz András (8.a) könyvajánlóját!

Nyircsák Vivien (11.c): ELVISELHETETLEN FORRÓSÁG

Vörös. Minden vörösben ég. Elviselhetetlen a forróság. Iszonyú a világosság, mindent elemészt a tűz. Tűz borítja az egész szobát. Már a függönyt falja. Alig maradt valami a tetejéből. Hatalmas lángcsóvák csapnak ki az ablakon, majd ugyanebben a pillanatban mély, mennydörgő hang hallatszik. A lángcsóvák között kinézve egy repülő árnyat pillantok meg az égbolton. Eljött értem. Beborította tűzzel az egész szobámat, a pusztító erejével. Ég az asztal, a székek, a földön a szőnyeg, mindjárt eléri az ágyamat. Égeti a lábam. Ki kell jutnom. De nem bírok megmozdulni. Próbálok felemelni a takarót. Nem mozdul. Teljes erőmből tépem az anyagot, de egyszerűen nem tudom megmozdítani. Ólomsúlyú. Ólom van töltve a huzatba. Csapdába estem. Börtönbe zár a saját ágyam.

Felpillantok, nem látok mást, csak lángnyelveket. A tűz már a plafonra is felfutott. Körbevesz a vörös tenger. Megbabonázva nézem. Egy pillanatra elfelejtkezek a veszélyről. Olyan az egész jelenség, mint egy hatalmas kitörő vulkán. A plafonon fut a láva. A szélein koromfekete, mindent elnyelő sötétség. Kitölti a szobám sarkait. A tűz mozgása, akár egy tajtékzó tengeré: össze-vissza csapnak a lángok, minden bútort akadálytalanul elérnek, semmi sem állíthatja meg őket. Csillapíthatatlan az éhségük. Mindent elemésztnek. Legyőzhetetlenek. Gyönyörű. És halálos.

Nem bírom nyitva tartani a szemem. Égeti a meleg. Megtör a varázs. Erőteljesen pislogok párat. Az egész testem verejtékben van. Teljesen átizzadtam. Nem bírom már elviselni ezt a forróságot. Ki kell másznom a takaró alól. Jobbra, balra végzek apró mozgásokat, közben próbálok feljebb tolni magam az ágyon. Ez így nem jó, nem haladok semerre. Felemelem a fejem. Látom, hogy a tűz már elérte az ágyam végét. Itt fogok elégni a saját ágyamban. Nem tudok kiszabadulni. A takaró csapdába ejt. Leszorítja az egész testem. Megmozdíthatatlan. Ólomsúlyú. A huzatba ólom van töltve. Ki kell folytatnom. Ki kell szednem az ólmot a huzatból.

Keresem a cipzárt. Körülöttem mindenhol tűz van. Ég az egész szobám. Hol a cipzár?! Iszonyú ez a forróság, nem bírom tovább, meg fogok halni. NEM! Nem győzhet Ó! Mindjárt megtalálom. Nincs a jobb sarokban, a takaró szélén húzom az ujjam a bal sarokhoz. Nem kapok levegőt. Nagyon gyorsan lélegzek. Itt lesz, itt kell lennie. Megvan! Rászorítok a fogóra és húzni kezdem. Megkönnyebbülök, hogy milyen könnyen sikerül. De nem történik semmi. Éget a tűz, továbbra is perzseli a lábaimat. Belenézek a huzatba: nincs benne semmi, teljesen üres. Lehajítom magamról, belevágom a tűzbe. Azonnal lángra kap, egy szempillantás alatt eltűnik. Lenézek a meztelen testemre. Az ágyamhoz vagyok szíjazva. Nem tudok mozogni. Nem tudok kiszabadulni. Körülöttem semmi más, csak a tűz. Én pedig a lángokban fürdök.

Zihálva ébredek. A szívem eszeveszett ütemben ver. Próbálok megnyugodni. Felnézek a plafonra és új kép tárul elém: fehér alapon a sarkokban egy-egy ezüst félhold festés, mindegyik befelé néz, körbe ölelik a mennyezet közepén elhelyezett csillárt. Ez segít lecsillapodnom. Otthon vagyok az ágyamban. Minden a helyén van. Az ágyammal szemközti rácsos ablakot két oldalról függöny fogja közre, előtte áll az asztalom. A sarokban egy fotel van, mellette könyvespolc. Felülök és közben érzékelem, hogy teljesen rám tapadt a pizsamám. Meg kell fürödnöm. Felállok és a fürdőszobába indulok. Mikor végzek, felöltözök, és a tükör előtt kifésülöm a jeges fehér színű hajamat. Befonom, mivel már a derekamig ér.

Elgondolkozok az álmomon. Ez az ötödik hét, öt hete álmodok tűzről. Tudom, hogy már nincs időm. Ez volt az utolsó jel.

A birodalomban egyre több lány tűnik el. Éjszaka rabolják el őket és ha már egyszer elvittek valakit, azt soha nem látják többé. Betörnek a házainkba és csak pusztítást hagynak maguk után. Legnagyobb fegyverük a tűz. A mindent felemésztő tűz. De e nélkül az erő nélkül is veszélyesek. Ugyanis hatalmas teremtmények ők, éles karmokkal és áthatolhatatlan pikkelypáncélzattal. De ha még ez sem elég, akkor ott a szárnyuk: ha elkapnak, már repülnek is veled a fészükbe. És ott már csak a halál vár rád.

Én vagyok a következő célpontjuk. Ezért vagyok egyedül ide bezárva. Minden egyes lánnyal ez teszik a falubéliek, akikről megtudják, hogy tűzről álmodnak. Ezt pedig nem nehéz kideríteniük: álmofejtőknek fizetnek, hogy mondják meg nekik, mit látunk, amikor alszunk. Óvintézkedésből cselekednek így. Ugyanis mindig azokat a lányokat rabolják el a szörnyek, akik előtte lángtengerben fürödtek álmukban. A pusztítás pedig, amit közben maguk körül okoznak hatalmas mértékű. A falu vezetői nem kockáztathatják mások életét is, úgyhogy inkább kiderítik ki a következő áldozat és messze elzárják a többi embertől. Inkább egyet vigyenek el, mint többet megölnenek a betörés közben.

Én próbáltam ezt megakadályozni, hiszen így még kevesebb az esélyem a túlélésre. Egyedül bezártak ide, egy házba, távol a Falutól, könnyű célpont.

Akárhányszor erre gondolok, tomboló düh kerít hatalmába. Hogy tehetik ezt?! Egyre többször töprengek el azon, hogy kik is az igazi szörnyek.

Sosem volt a legjobb hely a Falu. A nőket lenézik, az erősebb uralkodik a gyengébbeken. Sohasem éreztem igazán otthon magam, főleg azután, hogy egyedül maradtam. De nem volt hová mennem, és végül megtanultam önállóan túlélni.

Ám amikor először láttam tüzet álmomban, megbénított a félelem. Túl későn reagáltam, még az erdő szélén utolértek a Szürkék, és elvonszoltak ide.

De nem hagyom, hogy eluralkodjon rajtam az aggodalom. Nyugalmat erőltetek magamra, tudom, hogy csak így élhetem túl. Nem hatalmasodhat el rajtam az örület, tervet kell szőnöm, fel kell készülnöm.

A konyhába megyek, és összeszedem az összes lehetséges tárgyat, amit fegyverként használhatok. A kések segítségével pedig még többet készítek. Már kitortem az asztal lábait korábban. Most fogom őket, és lándzsákat faragok belőlük. Sok idő mire mindennel elkészülök, végül mindent beviszek a szobába, és az ablakom elé állítom a hegyes fegyvereket. Párat magamnál is hagyok. Ellenőrzöm a rácsokat, stabilak. Igaz, hogy eredetileg nem a védelmem volt a céljuk, hanem az, hogy ne tudjak megszökni az ablakon keresztül, de azért ajándék lónak ne nézd a fogát.

Ezután visszamegyek a konyhába, hogy egyek. Alig megy le valami a torkomon, erőszakkal kell letuszkolnom minden egyes falatot. Az étel a számban fűrészpör, nem érzem az ízét, csak gépiesen rágom a semmit. A számra tapasztom a kezemet, hogy bent tartsam, majd leöblítem egy pohár vízzel.

Visszaindulok a szobába, hogy ott várjam be a végzetem. Közben elhaladok a tükör előtt. Megállok és megnézem magam. Belenézek a halványzöld szemekbe. Végignézek az egész testen. Érzem, hogy mindjárt sírni fogok. Ahogyan nézek előre, egyre inkább sajnálom magam. Egy hatalmas gombóc van a torkomban. Nem a torkomban benne, nem, a torkom felett van, szorítja az egész fejemet, zsibbasztja az arcomat, sírni fogok. Nem akarok, nem akarok magamért sírni, azt akarom, hogy értem sírjanak. De nem, nem akarom, hogy értem sírjanak, nem akarok önző lenni, csak azt akarom, hogy megértsenek. Felemelem a karomat, beletúrok a hajamba, beletépek, érzem a fájdalmat, tudom miért csinálom ezt, és érzem, hogy szálnalmas vagyok. Sírni kezdek. Abbahagyom, nagy levegőt veszek. Nem tudom, miért csináltam ezt. Hirtelen rettentően dühös leszek.

Továbbmegyek a könyvespolchoz. Milyen rendesek voltak, tettek ide könyveket azért, hogy elmondhassák, ők mindent megtettek, ami tőlük telt. Hát tényleg, jobban fogok égni a könyvek tetején. Nagyobb láng, gyorsabb halál.

Lefekszem az ágyamra, és Papusra gondolok. Nagyon hiányzik. Sok mindent tanultam tőle. Ő mindenkit a legjobbat látta, és ugyanerre ösztönzött engem is, hogy én is ugyanígy vélekedjek az emberekről. Először úgy gondoltam, hogy így is teszek. Aztán arra jutottam, hogy Papus, túl szúklátó volt. Hogyan lássam meg mindenkit a jót? Vegyük például a Szürkéket, a Falu igazságosztóit. Mi

jó van bennük? Papus a megbocsátásban hitt, és elítélte a bosszút. Mindig azt mondta nekem, hogy akkor lehet teljes, békés életem, ha nem táplálok magamban semmilyen haragot. De nem mindegy, hogy hogyan halok meg? Nem mindegy, hogy hogyan jön el értem a halál? Most mégis eszembe jutott ez a gondolat, és azon jár az eszem, hogy hogyan tudnék megbocsátani mindenkinek. Vagy miért ne fogadjak véres bosszút inkább? Hogyan tudnék úgy békére lelni, hogy nem tudom szembesíteni a tetteket a bűnükért?

Hogyan tudok megnyugvást találni, úgy, hogy közben nem tudok megszólalni? Hogyan ne örüljek bele abba, hogy a szavak megakadnak a torkomon, hogy tudom, soha nem jöhetnek ki a felszínre? Hogyan engedhetem el? Hogyan téphetem ki ezt a feszítő érzést a légcsövemen keresztül? Mert ezt tenném: erőszakosan, kínzóan, agresszívan tépném ki magamból, mindenhol vért hagyva maga után, közszemlére téve a belsőmet, és ez undorító boldogsággal töltene el. Nem, nem, nem. Érzem, hogy túl késő már. Túl nagyra növekedett bennem ez a méreg, nem tudnám egybe kitépni, már behálózta az egész testemet. Nem, nem akarom megpróbálni. És ezt úgy határozom el magamban, hogy érzem, lehetséges volna, képes lennék rá, meg tudnék bocsátani. De túl büszke vagyok, és nem akarok megalázkodni. Még a halál kapujában se vagyok erre képes. Hogy gondolhattam valaha, hogy szemtől szemben hajlandó lennék rá, ha ott sem vagyok az, ahol nem lát senki? És így a gondolatmenet végén megtalálom a választ a kérdésekre. A büszkeség. A büszkeség a legnagyobb ellenség, és az alázat a legnagyobb erény.

Már túl késő, öt hete gyűjtögetek, öt hete szívom magamba a forróságot, öt hete táplálom a szívemet tűzzel, és addig folytatom ezt amíg lángra nem lobban az egész belsőm, amíg el nem ég minden jóság belőlem. Amíg már nem marad ott semmi más csak a koromfekete, mindent elnyelő sötétség.

Érzem, hogy izzó parázson fekszek. Hirtelen elviselhetetlen a forróság, ugyanakkor kényszerűség is. Körülöttem lángra lobban az ágy. Tűzoszlopok csapnak fel a mennyezetre. Eljött értem. Itt az idő. Nem ellenkezek ellene. Ez az új bölcsőm, ez az újjászületésem színtere. Lángol az egész szoba. Lángol az egész testem. Tűzben égnek a lábaim. Felállok az ágyról, kiszabadultam. Elhaladok a tükör előtt. Megállok és megnézem magam. Belenézek a halványzöld szemekbe: mindkettőben vörös lángok égnek. Illenek a torz pofához, amelyen elhelyezkednek, gyönyörűek és halálosak egyszerre. Végig nézek az egész testen. Hatalmas, minden láb végén éles karmok, a gerinc hosszú farkban végződik. Az egész alakot pikkelyek borítják.

Odamegyek az ablakhoz. Elöttem a lándzsák mintha csak piszkafák volnának. Lyukat verek a falon, majd kitárom a szárnyaimat. Elordítom magam, és a hangom mennydörögve tör fel a mérgezett belsőmből. Közben tüzet okádok, megállíthatatlanul hányom a lángcsóvákat. Hiszen mindig is ezt akartam, hogy meghalljanak, hogy észrevegyenek. Elrugaszkodok, és ráengedem magam az alkonyuló égboltozatra, amelynek az alja mintha máris vérben állna. Tudom, mi az úticélom.

Balázs Patrik (10.a): Yolo
(You only live once)

Miért van az, hogy mindenki gyűlöli a hétfő reggelt? Ilyenkor még az idő is szürkébb, a szél is jobban fúj, és még a szokottnál is nehezebb az ébredés. Kint ülök a konyhában és bámulok kifelé az ablakon.

Nézem az embereket kint az utcán. Lassan indul a reggel, lassan indul a hét. Még nincs egészen világos, de a köztéri lámpákat már lekapcsolták. Mindent szürkés lepel borít. A melegszendvicsen olvadozó sajt szagát szívom magamba. Imádom ezt az illatot. A gőzölgő tea lassú párafelhőt ereget. Még forró, várok vele, hogy kortyolgassam. A rádióból halkán szól a zene. Geszti Péter énekel, pont a hétfő reggelről.

„A hab mese csak, jön a borotvaél. Sok a gond, ha az ember egyszer, csak egyszer, egyszer él...”

Aztán jön a refrén, s elgondolkodom, „az egyszer él” vajon mit jelent. Hisz mindenki csak egyszer él, azt még a nagyobbacska gyerek is tudja, hogy csak a mesében élednek újra a hősök. De más dolog valamit tudni, és más dolog annak tudatában élni. Vajon tudja-e az a nő, aki épp lent a parkolóban az óvodás gyerekeit passzírozza be a gyerekülésbe türelmetlenül, mert persze most is elkéstek az oviból. Rohannia kell, ma is. Mindig rohanunk valahová. Mert félünk, hogy elkésünk. Persze, hogy elkésünk, mert rohanunk. Ha megkérdeznénk azt a nőt, aki sietve indul már az autóval, hátsó ülésen a játékon civakodó gyerekeivel, vajon mit válaszolna? Biztosan ő is tudja-e, hogy csak egyszer él, hogy ez a pillanat is egyszeri és elmúlik. A gyerekek hamar megnőnek, és akkor már nem kell velük oviba rohanni. Maguk mennek majd iskolába, aztán maguk mennek majd mindenhová, és akkor már nem lesz hová sietni.

Az ablakból látom, hogy feltűnik az utcán egy szürke alak, ő nem siet, csak tántorog. Az egyik szemetestől a másikig. Turkál bennük egykedvűen, aztán tovább ballag a szokatlanul enyhe szürke januári reggelben. Ő tudja, hogy csak egyszer él? Vagy ő is csak túlélni akar, mint manapság mindenki? Azt biztosan tudja, hogy van jobb élet, jobb reggel és jobb reggeli, mint amit a szemeteskukák kínálnak neki. Valamiért mégis ez jutott, vagy ő választotta ezt? Ki tudja? De azt tudom, hogy ő is csak egyszer él, mint mindannyian. S ha már itt tartunk én tudom-e, hogy csak egyszer élek. Persze, hogy tudom. Ez alap. De ennek tudatában élek-e? Megélem-e a napokat, vagy csak kergetem őket. Vajon tudja-e valaki, hogy hogyan kell élni? Sokszor hallottam már, mikor felnőttek azt mondják valakire: Ő aztán tud élni. Ezt legtöbbször olyanra mondják, aki jobb anyagi körülmények közt él, mint ők. Tehát az élni tudás alapja a pénz?

Szerintem nem. Nem hiszem, hogy jobban megélném ezt a hétfő reggelt, ha nem melegszendvics lenne előttem, hanem mondjuk kaviár. Mondjuk a szemetesben turkáló alakkal sem cserélném el a reggelimet. De ez nem változtatja meg a meggyőződésemet, hogy nem a pénz az, ami megszabja, hogyan éljük meg az életünket.

Közben kicsoszog álmosan a konyhába a bátyám. Ő aztán tudja, hogyan kell élni. Öt évvel idősebb nálam, egyetemista. Mindig arról panaszodik, hogy mennyit kell tanulnia, de ha reggel iskolába megyek ő még ágyban van, délután meg mikor hazajövök, már a számítógépet nyomja. Mondván, kell neki egy kis pihenés, mert elfáradt a tanulásban. Érdekes, csak akkor tud tanulni, amikor senki sem látja.

- Mi újság öcskös? – kérdezi vállamra téve a kezét.
- Semmi különös, csak egy újabb hétfő. – válaszolom egykedvűen.
- Mit bámulsz az ablakon át? – faggat tovább.
- Csak a járókelőket nézegetem és várom, hogy iható legyen a tea. Mond csak, mit jelent, hogy valaki tud élni?
- Mert? – kérdezi a bátyám meglepve. – Miért kérdezed?
- Dolgozatot kell írnom róla. És nem igazán tudom, hogy kezdjek hozzá.
- Szerintem, az tud élni igazán, - kezdi a bátyám, kezébe véve a teámat, amire már percek óta várok - aki a saját életét éli. Nem kell folyton megfelelnie másoknak. Mer belevágni olyanba, amibe mások nem. Megragadja az élet által felkínált lehetőségeket. Fontos, hogy a saját életed éld! – mondja bölcsen.
- Meg az is fontos, hogy a saját teádat idd. Mert ez az enyém. – mondom, s kiviszem kezéből a poharam.

Közben anya is belép a konyhába.

Készen vagy már? - kérdi. – Lassan indulnod kell!

- Anya! – faggatom őt is. – Mit jelent, hogy egyszer élsz?
- Hát épp annyit, amennyit jelent, hogy csak egyszer élsz.
- És az mit jelent, hogy valaki tud élni? – nem hagyom magam lerázni.
- Nem tudom miért most kérdezed ezt, mikor iskolába kell indulnod. – próbálja Anya megkerülni a kérdésem.
- Mert dolgozatot kell majd írnom belőle. – válaszolom.
- Szerintem azt, hogy valaki kivieszi az életből a részét. Megragadja az alkalmat. Teszi a dolgát. Mint például te, a dolgod most, hogy indulj időben az iskolába, mert el fogsz késni. – zárja rövidre a beszélgetést Anya. Úgy látom nem ez a legjobb alkalom az efféle kérdések megbeszélésre. – Majd apával megbeszélitek iskolába menet.

Inkább nem, - válaszolom - mert apa egész úton csak előadást tartana a témáról és hát csak egyszer élünk. Ugye?- kérdezem mosollyal az arcomon, tudván, hogy Apa hallotta, hogy miről ment a diskurzus a konyhában.

- Szerintem – kezdi meglepő lelkesedéssel Apa – azt jelenti, hogy az ember élvezi az ízeket, megéli a pillanatokot és teszi a teendőit. Mint ahogy te most eszel, gondolkozol, feltöltödsz, mint ahogy az az úr az utcán keresi a mai reggelijét és ahogy lassan elkézel az iskolából. Na, de indulj is, mert ma nem tudlak elvinni iskolába.

- Miért nem?

- Mert csak egyszer élek és most inkább egyszer élve pihennék – mondja, száját mosolyra húzva.

A villamoson az iskolába menet azon gondolkozom, hogy a tolakodó tömeg vajon tudja-e, hogy csak egyszer élnek? Vagy tudja-e az öregember a villamos megállóban, aki mindig újságot osztogat, hogy ő is csak egyszer él? És hogy az újságok, amiket osztogat, már két évesek? Az úton szembe jön velem egy régi osztálytársam.

- Csá haver! – mondja boldogan.

- Csáó! Figyelj már, szerinted mit jelent az, hogy csak egyszer élsz? – kérdezem tőle is.

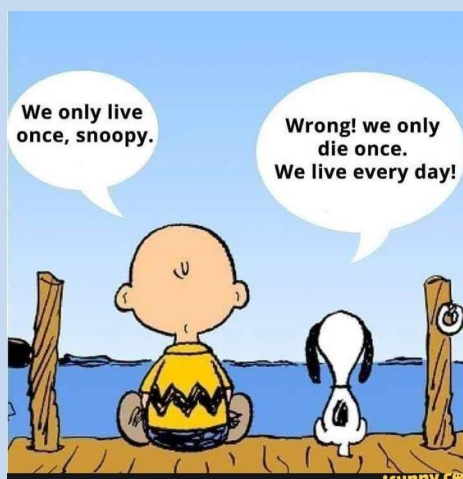
- Figyelj, hagyjál most ezekkel a hülyeségekkel, első órában dogát írok matekból.

- Úúú, nekem is biosz felelés van. Na akkor csáó, sok szerencsét!

- Csáó, neked is!

Hát, ma sem jöttem rá arra, hogy mit is jelent az, hogy egyszer élek.

De nem is baj, lehet ez egy olyan dolog, ami tényleg mindenkinek mást jelent. Geszti Péternek ezt a refrént, testvéremnek jelen pillanatban a pihenést, az utcán ballagó, kukákat járó úriembernek pedig a szendvicset, amit adtam neki.

Janne Teller: Semmi

A könyvet karácsonyra kaptam egy kedves baráti ajánlással: „Letehetetlen!”.

A történet Dániában játszódik, ahol betekintést nyerhetünk egy osztály tanévébe. Amikor Pierre Anthon otthagyja az osztályát, mondván, hogy semminek sincs értelme, az osztálytársai elhatározzák, hogy bebizonyítják neki, hogy igenis vannak értelmes dolgok. Gyűjtést szerveznek, amiben az osztály tanulói a számukra legkedvesebb tárgyaikból egy halmot készítenek (a Fontos Dolgok Halmát). Kezdetben jól haladnak, de egy idő után elszabadulnak az indulatok...

A könyv először nagy vihart kavart, majd amikor 2001-ben elnyerte a dán Kulturális Minisztérium Gyermekkönyv-díját, kötelező olvasmány lett a dán iskolákban.

2022-ben film is készült belőle.

A Semmi egy kitűnő ifjúsági regény tele izgalmas részekkel. Néhol kicsit bizarr és ijesztő, de ez a történet szerves részét alkotja.

Jó választás lehet a már érettebbeknek és azoknak is, akik szeretnek elgondolkodni valaminek a jelentésén. Hisz ez a könyv sem tesz másképp, minthogy egy nagy kérdést boncolgat, mi az élet értelme?

Olvassa el, aki teheti! Tényleg letehetetlen.

Krisztián Bendegúz András 8.a

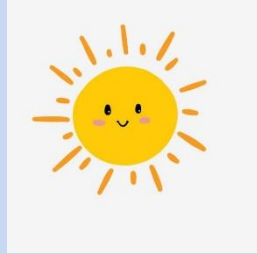
Az íróőről:

Az osztrák–német felmenőkkel rendelkező dán író 1964-ben Koppenhágában született. Eredetileg közgazdaságtant és jogot tanult, majd az ENSZ és az Európai Unió gazdasági és politikai tanácsadójaként dolgozott szerte a világban. Munkája során olyan veszélyeztetett térségekben is tevékenykedett, mint Tanzánia, Mozambik vagy Banglades. 1995-ben hagyott fel szakmai karrierjével, hogy teljesen az irodalomnak szentelje magát.

Könyvei élénk vitát kavarnak a világban. Mindig súlyos és kényelmetlen kérdéseket tesz fel, szembesít tetteink legszörnyűbb következményeivel, és állásfoglalásra kényszerít. Olyan konfliktusokat helyez művei középpontjába, melyek mindannyiunkat érintenek.

forrás: https://www.scolar.hu/janne_teller_m_137

Szép nyarat mindenkinek!

Akik az interjúkat készítették:

Bihi Boglárka, Török Borbála, Kecskeméti Kinga
Tóth Kinga, Galambos Dávid, Nyircsák Vivien, Stadler Zsófia

Patronáló tanár, szerkesztő: Merkelné Vodila Noémi